

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

VIII. De monacho sancti Emmerammi, qui in periculis maris eum sibi
adesse sensit, per beneficia liberatoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

tem sancte Emmeramme, quem omnipotens hoc in signo, ut in cæteris, voluit honorare, preces illi pro nobis peccatoribus funde, quo per veram charitatem angelum satanæ colatizantem nos possimus auertere.

IIX.

Erat quidam sub prænominato Angelici nomini Episcopo beati Emmerammi Monachus, nec non etiam Ecclesiæ custos & ædituus, nomine ADALPERTVS. Is locorum Sanctorum desiderio transmarinam aggressus est peregrinationem. Qua Hierosolymam petens & cætera cælestis thesauri perlustrans ea loci sacratia, millenis aduersitatibus atteritur, terra & mari tentatur, ex ipsis quoque faucibus mortis patroni sui precibus, frequenter creptus probatur. Quod semel quam evidenti signo factum fuerit, relatio ipsius hinc inserta patefacit. Quadam die iter in mare fecimus nauale, pro qua nobis tristem, densitas nubium, collisio fluctuum, spiritus procellarum pepererunt noctem. Cumque ventis & vndis hinc inde quassati iactaremur atque pericula mortem minaretur, peruentum est ad hoc, ut nautæ conclamarent: Domine nō est. Et nauclerus diceret tremulus: Defecit. Tum ego miser de profundis ruminans, vitæ absumptis omnium spebus præ tristitia sum soporatus. In dormiendo autem videbam quasi Domini mei Martyris Emmerammi præ oculis pendere pastoralem virgam, quam vulgo dicunt cambotam vel ferulam. Cuius vnco ad faciem meam conuerso, sentiens adesse mihi beneficia patroni sepè experti, inanū tētabam illi inserere, ut de profundo pelagi post se sic me adhærentem dignaretur extrahere. Tunc certè in ipsa manus porrectione, quam veluti vigilans leuabam, expergefactus vidi noctem die; lætis tristitia; aeris turbida, serenitate mutata. Ad cuius spectacula exhilaratus mirabar cum mirantibus

tam subitam & pernitem dextræ excelsi immutationem. Nautæ verò viribus resumptis gratias referebant Deo pariter & pro salute nec non miraculi quantitate. Ego autem gratificatus omnium bonorum fonti, quod meritis nostris nequaquam potuit fieri, deputabam patrocinijs beatissimi Martyris Emmerammi. Per quem somnia & insomnia, qui non dormit neq; dormitat efficiat nobis innoxia, & concedat posse vigilare ad opera bona.

IX.

Superiore quidem Capitulo perscripsi, quod cucullato & monacho erat consolationi, hoc verò innectere libet quæ sint peruersis timori, ac nihilominus apostatis terrori. Fuit in RATISBONA homo quidam nomine SIGBERTVS, lege humana seu conditione liber, sed Christianæ veræq; libertatis indigus & æger. Hunc accepi fantastiis adeo infestatum præstigijs, vt nullatenus dormiens vel vigilans requiem habere posset, nisi se cucullatum apud sanctum Emmerammum fecisset. Quo perpetrato, dæmonum cessauit infestatio, & diuersa maligni impedimenta, Martyris prece sunt sopita. Verum ille miser & infelix post aliquot dies, defensoris oblitus, suggestionibus occultis consensit illius, qui in se aperte dominium perdidit inuitus. Questus ergò pro carniū olla in Ægypto relicta & penitens quorundam se perpeti penuriam in monasterio, quorum paruum abundantiam falso reliquit in sæculo, monasticum deposuit habitum cum illo ludibrio, quod vulgus iam habet in prouerbio: Hinc hinc cucullum, non ultra grauabis collum; ob paupertatem monachorum celeriter mihi reuertendum ad lapidem coriorum. Hoc autem dixit, quia prius erat coriarius, seu calceamentorum sutor dolosus. Sed nequaquam diu gauisus est se monachis ita illuisse. Nam non multo post maligno spiritui est